

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zutphen, van 29 december 2010 in zaak nr. 09/48141 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 26 oktober 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie een verzoek van de vreemdeling om op voet van artikel 64 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) te bepalen dat uitzetting achterwege blijft.

Bij besluit van 7 december 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 29 december 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 25 januari 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de overwegingen wordt onder de minister tevens verstaan: diens rechtsvoorganger.

2.2. In de eerste grief klaagt de minister dat de rechtbank in strijd met de goede procesorde heeft gehandeld, door te verwijzen naar de uitspraak van de Afdeling van 1 december 2010 in zaak nr. 201002688/1/V3 (www.raadvanstate.nl), die is gedaan na de behandeling van het beroep ter zitting. De rechtbank heeft ten onrechte nagelaten de minister de mogelijkheid te bieden om mondeling dan wel schriftelijk te reageren op deze uitspraak, aldus de minister.

2.2.1. Dat de rechtbank heeft verwezen naar een uitspraak van de Afdeling, die later is gedaan dan het onderzoek ter zitting door de rechtbank heeft plaatsgevonden, is niet in strijd met de eisen van goede procesorde. Met name is daarmee geen sprake van schending van het beginsel van hoor en wederhoor. De vreemdeling heeft in beroep betoogd dat de minister niet aan zijn vergewisplicht heeft voldaan ten aanzien van de door het Bureau Medische Advisering (hierna: het BMA) gestelde voorwaarde van fysieke overdracht van de vreemdeling aan een psychiater ter plaatse bij zijn daadwerkelijke uitzetting naar Pakistan. De verwijzing naar de rechtsvormende uitspraak van de Afdeling strekt ter ondersteuning van de door de rechtbank gegeven uitleg aan de vergewisplicht als bedoeld in artikel 64 van de Vw 2000, welke uitleg zij niet vooraf aan partijen behoeft

voor te leggen.

De grief faalt.

2.3. In de tweede grief klaagt de minister – samengevat weergegeven – dat de rechtbank ten onrechte, onder verwijzing naar de voornoemde uitspraak van 1 december 2010, heeft overwogen dat de minister zich in het besluit er niet van heeft vergewist dat bij uitzetting van de vreemdeling aan het door het BMA gestelde vereiste van overdracht bij aankomst op het vliegveld aan een psychiater kan worden voldaan, aangezien in het besluit slechts wordt overwogen dat contact zal worden opgenomen met een psychiater in Pakistan en niet een concreet bij naam genoemde behandelaar wordt vermeld. Hiertoe voert de minister aan dat de rechtbank heeft miskend dat de vergewisplicht niet met zich brengt dat in alle gevallen een concreet bij naam genoemde behandelaar in het besluit moet worden vermeld teneinde aan de in de uitspraak van de Afdeling van 4 september 2008 in zaak nr. 200708871/1 (www.raadvanstate.nl) genoemde vergewisplicht te voldoen. De uitspraak van de Afdeling van 1 december 2010 biedt volgens de minister ruimte om ook op andere manieren aan die vergewisplicht te voldoen.

2.3.1. Zoals de Afdeling in de hiervoor genoemde uitspraak van 1 december 2010 heeft overwogen, dient de minister zich reeds bij de beoordeling of artikel 64 van de Vw 2000 op een vreemdeling van toepassing is, ervan te vergewissen dat het mogelijk is dat bij de daadwerkelijke verwijdering van de desbetreffende vreemdeling aan de door het BMA aan de uitzetting verbonden vereisten wordt voldaan. De minister kan dat niet uitstellen tot het moment waarop hij daadwerkelijk tot verwijdering overgaat. Voorts volgt uit deze uitspraak dat, indien de minister inzichtelijk heeft gemaakt met welke concreet bij naam genoemde behandelaars dan wel instellingen vóór uitzetting van de desbetreffende vreemdeling contact zal worden opgenomen teneinde aan het door het BMA gestelde vereiste van fysieke overdracht te voldoen en de minister tevens heeft toegezegd dat die vreemdeling niet zal worden uitgezet ingeval die overdracht niet kan worden geregeld, hij aan zijn vergewisplicht heeft voldaan. Deze vergewisplicht strekt evenwel niet zover dat de fysieke overdracht reeds ten tijde van de totstandkoming van het desbetreffende besluit, voor zover dit feitelijk al mogelijk is, geregeld en gegarandeerd dient te zijn.

2.3.2. In het BMA-advies van 13 oktober 2009 (hierna: het BMA-advies) is te lezen dat, voor zover van belang, de vreemdeling voor zijn psychische klachten onder behandeling staat bij een centrum voor psychotrauma. Naast de medicatie zijn er individuele gesprekken met een psychiater, deelname aan vaktherapie beeldend en EMDR (Eye Movement Desensitization and Reprocessing), een behandelmethode specifiek gericht op het behandelen van psychotrauma. De kans op het ontstaan van een medische noodsituatie op korte termijn is volgens het BMA zeker aanwezig, nu de vreemdeling ernstig suïcidaal is. De behandelomgeving waarin de vreemdeling nu verkeert heeft een preventief effect op het daadwerkelijk ondernemen van een poging tot zelfdoding. Onthouden van die behandeling zal tot een medische noodsituatie leiden. De vreemdeling heeft eveneens hartklachten. Het is

evenwel niet waarschijnlijk dat deze klachten tot een medische noodsituatie zullen leiden. De vreemdeling kan om medische redenen niet reizen, tenzij hij bij aankomst op het vliegveld wordt overgedragen aan een psychiater ter plaatse die de behandeling kan overnemen en hij tijdens de reis wordt begeleid door een sociaal psychiatrisch verpleegkundige. Voor de reis zal de behandeling, inclusief medicatie, gecontinueerd moeten worden tot aan vertrek. De vreemdeling zal de beschikking moeten hebben over de brief van de cardioloog van 9 september 2009.

Uit het BMA-advies en het daaraan ten grondslag liggend brondocument nr. 9PAR012788 (hierna: brondocument A) blijkt dat behandeling van posttraumatische stressstoornis (hierna: ptss) en depressie beschikbaar is in Pakistan en dat de behandeling van de klachten van de vreemdeling met een voor hem relevante medicatie c.q. equivalenten daarvan mogelijk is.

2.3.3. Omtrent de mogelijkheid van overdracht aan een psychiater in Pakistan, is in brondocument A vermeld dat behandeling van ptss en depressie beschikbaar is bij een met naam genoemde behandelaar in het Institute of Psychiatry van het (hierna: de instelling), gevestigd in Rawalpindi, Pakistan.

Nu het BMA-advies, daaronder begrepen brondocument A, onderdeel uitmaakt van het besluit, kan het daarin ingenomen standpunt dat de Afdeling Bijzonder Vertrek van de Dienst Terugkeer en Vertrek vóór uitzetting van de vreemdeling contact zal leggen met een psychiater in Pakistan, waarmee afspraken zullen worden gemaakt over de datum en wijze waarop de vreemdeling zal worden overgedragen, niet anders worden begrepen dan dat die Afdeling alsdan contact zal opnemen met de instelling. Dat die instelling niet nogmaals uitdrukkelijk in het besluit zelf is vermeld, doet daaraan niet af. Voorts heeft de minister in het besluit opgenomen dat, indien niet aan het fysieke overdrachtsvereiste kan worden voldaan, de vreemdeling niet zal worden uitgezet. Gelet op hetgeen hiervoor onder 2.3.1 is overwogen, heeft de minister aldus aan de op hem rustende vergewisplicht voldaan. Derhalve is de rechtbank ten onrechte tot de bestreden overweging overgekomen.

De grief slaagt reeds hierom.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal het besluit van 7 december 2009 worden getoetst in het licht van de daartegen bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden, voor zover die, gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, nog bespreking hoeven.

2.5. De vreemdeling heeft aangevoerd dat zijn uitzetting naar Pakistan, gelet op zijn medische situatie, in strijd is met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Daarbij wijst hij er op dat christenen in Pakistan geen toegang hebben tot de medische zorg.

2.5.1. Uit vaste jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (onder meer het arrest van 27 mei 2008 in zaak nr. 26565/05, www.echr.coe.int/echr) volgt dat uitzetting in verband met de

medische toestand van de uit te zetten persoon, onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land, waarnaar wordt uitgezet, kan leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM. Van uitzonderlijke omstandigheden kan blijkens die jurisprudentie slechts sprake zijn, indien de desbetreffende vreemdeling lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium.

2.5.2. De vreemdeling heeft niet met medische verklaringen of anderszins aangetoond dat de ziekte waaraan hij lijdt zich in een stadium als hiervoor bedoeld bevindt. Dit kan evenmin worden afgeleid uit het advies van het BMA. Uit de jurisprudentie van het EHRM kan niet worden afgeleid dat speculaties over mogelijke toekomstige belemmeringen van de toegang tot de noodzakelijke zorg van de vreemdeling mede betrokken moeten worden. In dit verband kan worden gewezen op de overwegingen 47 en 50 van voormeld arrest van 27 mei 2008 en de overwegingen 38 en 39 van het arrest van het EHRM van 6 februari 2001 in zaak nr. 44599/98 (www.echr.coe.int/echr). Uit het voorgaande volgt dat geen sprake is van uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de jurisprudentie van het EHRM, zodat de minister zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat het beroep van de vreemdeling op artikel 3 van het EVRM niet kan slagen.

De beroepsgrond faalt.

2.6. De vreemdeling heeft verder – samengevat weergegeven – aangevoerd dat het besluit ondeugdelijk is gemotiveerd, omdat in het BMA-advies wordt gesteld dat de huidige behandelomgeving een preventief karakter heeft. Door een gedwongen uitzetting naar Pakistan komt deze behandelomgeving te vervallen, waardoor een medische noodsituatie – in de vorm van een poging tot zelfdoding – niet is uit te sluiten. Hieruit kan worden afgeleid dat een behandeling in Pakistan in het geheel niet aan de orde is en logischerwijs ook geen effectieve remedie is, aldus de vreemdeling.

2.6.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer uitspraak van 25 juni 2006 in zaak nr. 200601304/1; JV 2006/351) is een advies van het BMA een deskundigenadvies aan de minister ten behoeve van de uitoefening van zijn bevoegdheden. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (uitspraak van 13 oktober 2010 in zaak nr. 201001245/1/V1 (www.raadvanstate.nl)) moet de minister, indien hij een BMA-advies aan zijn besluitvorming ten grondslag legt, zich ingevolge artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht ervan vergewissen dat dit – naar wijze van totstandkoming – zorgvuldig en – naar inhoud – inzichtelijk en concludent is.

2.6.2. Nu de behandelaars van de vreemdeling bij Mediant geestelijke gezondheidszorg in de brief van 14 september 2009, die door het BMA bij de totstandkoming van het BMA-advies is betrokken en informatie over de medische situatie van de vreemdeling bevat die in dit kader als uitgangspunt heeft te gelden, niet hebben gesteld dat, gezien de aard en het ontstaan van de klachten van de vreemdeling, de behandeling van zijn posttraumatische klachten in een context van veiligheid moet plaatsvinden, behoefde de arts van het BMA niet in te gaan op de vraag of al dan niet aanleiding bestond

gerede twijfel te hebben over de effectiviteit voor de vreemdeling van de in het algemeen verkrijgbare medische behandeling of te leveren zorg in het land van herkomst. Anders dan de vreemdeling heeft gesteld, kan dit ook niet worden afgeleid uit het BMA-advies.

Uit het vorenstaande vloeit voort dat het BMA-advies zorgvuldig tot stand is gekomen, dat de inhoud daarvan inzichtelijk is en het besluit in dat opzicht deugdelijk is gemotiveerd.

De beroepsgrond faalt.

2.6.3. Het inleidende beroep tegen het besluit van 7 december 2009 is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van 29 december 2010 in zaak nr. 09/48141;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. R. van der Spoel, leden, in tegenwoordigheid van mr. C.E.C.M. van Roosmalen, ambtenaar van staat.

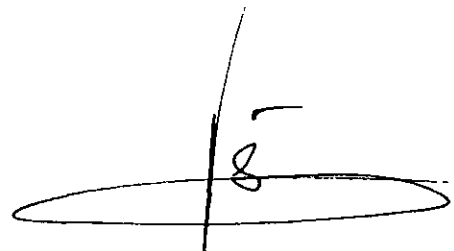
w.g. Lubberdink
voorzitter

w.g. Van Roosmalen
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 3 april 2012

53.
Verzonden: 3 april 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a smaller 'S' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser

ACR

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Enkelvoudige kamer

Reg.nr.: AWB 09/48141

Uitspraak in het geding tussen:

geboren op
van Pakistaanse nationaliteit,
V-nummer;

eiser,

gemachtigde: mr. A.M. Westerhuis, advocaat te *pa.* *Frachten*

en

de Minister voor Immigratie en Asiel
(voorheen: de Staatssecretaris van Justitie)

verveerder,

gemachtigde: mr. P.A.L.A. van Itersum, *pa.* *Frachten*

IND nr.:	0606-09-0144		Zwo.
Gezinsnr.:			
ULAD ontvangst datum:	31 DEC 2010		
Briefnr.:			
IND ontvangst datum:			
Registratie In naam mdw.:			unit:
INDIS naam mdw.:			unit:
Invoer- naam mdw.:			unit:
controle datum:			unit:

1. Procesverloop

Bij besluit van 23 oktober 2009 heeft verweerder de aanvraag van eiser om toepassing van artikel 64 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) afgewezen.

Eiser heeft daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 7 december 2009 (hierna: het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Bij brief van 28 december 2009 heeft eiser beroep ingesteld. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden.

Het beroep is, gevoegd met de beroepen in de zaken, reg.nrs. AWB 09/48138, AWB 09/48143 en AWB 09/48144, behandeld ter zitting van 25 november 2010, waar eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen.

Na de behandeling ter zitting zijn de gevoegde zaken weer gesplitst.

Reg.nr.: Awb 09/48141

2

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 64 van de Vw 2000 blijft uitzetting achterwege zolang het gelet op de gezondheidstoestand van de vreemdeling of die van een van zijn gezinsleden niet verantwoord is te reizen.

Volgens het beleid in paragraaf (thans) B8/11 van de Vc 2000 blijft de uitzetting op grond van artikel 64 van de Vw 2000 achterwege indien:

- de medisch adviseur aangeeft dat het vanwege de gezondheidstoestand van de vreemdeling of van één van zijn gezinsleden niet verantwoord is om te reizen; of
- de stopzetting van de medische behandeling een medische noodsituatie zal doen ontstaan; en
- de medische behandeling van de betreffende medische klachten niet kan plaatsvinden in het land van herkomst of een ander land waarheen betrokkene zich kan verwijderen; en
- de medische behandeling ter voorkoming van het ontstaan van deze noodsituatie naar verwachting één jaar of korter zal duren.

Volgens paragraaf (thans) B8/2.1 van de Vc 2000 wordt onder medische noodsituatie verstaan: die situatie waarbij betrokkene lijdt aan een stoornis, waarvan op basis van de huidige medischwetenschappelijke inzichten vast staat dat het achterwege blijven van behandeling op korte termijn – binnen een termijn van drie maanden – zal leiden tot overlijden, invaliditeit of een andere vorm van ernstige geestelijke of lichamelijke schade.

Volgens paragraaf A4/7.4 van de Vc 2000 kan het voorkomen dat de medisch adviseur in zijn advies aangeeft dat de vreemdeling in staat is om te reizen, doch dat dit onder bepaalde voorwaarden dient te geschieden. Het kan dan bijvoorbeeld gaan om een voorraad medicijnen voor de vreemdeling tijdens en na de reis of het meenemen van medische gegevens. De Dienst Terugkeer & Vertrek (hierna: de DT&V) ziet erop toe dat aan deze voorwaarden is voldaan voordat de vreemdeling wordt uitgezet.

2.2 In het advies van 13 oktober 2009 dat het Bureau Medische Advisering (hierna: BMA) van verweerder heeft uitgebracht over eiser staat het volgende vermeld.

Eiser lijdt aan een posttraumatisch stressyndroom (PTSS) en een depressie. Eiser is ernstig suïcidaal. Hij heeft eenmaal gepoogd zichzelf van het leven te beroven en heeft het vaste voornemen dit nogmaals te doen voordat hij naar Pakistan uitgezet wordt. Eiser heeft hartproblemen waarvoor hij zich recent wegens aanhoudende klachten opnieuw tot een cardioloog heeft gewend.

De behandelomgeving waarin eiser thans verkeert heeft een preventief effect op het daadwerkelijk ondernemen van een poging tot zelfdoding. Het onthouden van die behandeling zal tot een medische noodsituatie leiden. Het is niet waarschijnlijk dat de cardiale klachten tot een medische noodsituatie zullen leiden.

Eiser kan om medische redenen niet reizen, tenzij hij bij aankomst op het vliegveld wordt overgedragen aan een psychiater ter plaatse die de behandeling kan overnemen en eiser tijdens de reis wordt begeleid door een sociaal psychiatrisch verpleegkundige. Voor aanvang van de reis zal de behandeling, inclusief medicatie, gecontinueerd moeten worden tot aan het vertrek. Eiser zal de beschikking moeten hebben van het schrijven van de cardioloog van 9 juli 2009.

Uitgaande van de juistheid van de beschikbare informatie met betrekking tot de

Reg.nr.: Awb 09/48141

3

therapiemogelijkheden in het land van herkomst is deze voldoende. De eiser voorgeschreven medicatie is in het land van herkomst beschikbaar dan wel is een goed alternatief voor de medicatie beschikbaar, zo staat in het advies vermeld.

2.3 Verweerder heeft het bezwaar ongegrond verklaard en zich op het standpunt gesteld dat – voor zover thans van belang – eiser onder voorwaarden in staat is naar zijn land van herkomst te reizen, dat adequate medische behandeling in Pakistan mogelijk is, dat bij medische overdracht geen medische noodsituatie zal ontstaan en derhalve uitzetting naar het land van herkomst niet in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Verweerder heeft zich in algemene zin laten informeren door de DT&V over de wijze waarop de reisvoorwaarde wordt gerealiseerd. Indien aan alle in het medisch advies gestelde voorwaarden is voldaan, wordt de vreemdeling overgebracht naar een uitzetcentrum. Aldaar wordt een vlucht aangevraagd en wordt alle benodigde (medische) informatie aan de Koninklijke Marechaussee gestuurd ten behoeve van de (medische) escorts. Er is al ervaring met zaken waarin de medische overdracht op deze wijze succesvol is geregeld en de uitzetting heeft plaatsgevonden. Er bestaat geen aanleiding op voorhand te concluderen dat het onmogelijk is om aan de reisvoorwaarden te voldoen. Indien de medische overdracht niet geregeld kan worden, zal eiser niet worden uitgezet, aldus verweerder.

2.4 Tussen partijen is in geschil of verweerder zich ervan heeft vergewist dat de medische overdracht in Pakistan goed is geregeld.

2.5 De rechtbank overweegt daaromtrent dat, indien door het BMA voorwaarden zijn verbonden aan de uitzetting van een vreemdeling, dit volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling; onder andere haar uitspraak van 4 september 2008 (zaak nr. 200708871/1, gepubliceerd op www.raadvanstate.nl), met zich brengt dat verweerder zich ervan moet vergewissen dat het mogelijk is dat bij de daadwerkelijke verwijdering aan die voorwaarden wordt voldaan en dat niet kan uitstellen tot het moment dat daadwerkelijk tot verwijdering wordt overgegaan.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich er onvoldoende van vergewist of bij de daadwerkelijke uitzetting van eiser naar Pakistan kan worden voldaan aan de voorwaarde in het BMA-advies dat eiser bij aankomst op het vliegveld wordt overgedragen aan een psychiater ter plaats die de behandeling kan overnemen. Het bestreden besluit bevat daarvoor geen enkel aanknopingspunt. Anders dan in de zaak die heeft geleid tot de uitspraak van de Afdeling van 1 december 2010 (zaak nr. 201002688/1, gepubliceerd op www.raadvanstate.nl), vermeldt het bestreden besluit niet een concreet bij naam genoemde behandelaar. Verweerder heeft zich derhalve niet voldoende over de overdracht en directe voortzetting van de behandeling van eiser laten informeren en heeft de vraag of aan de gestelde voorwaarde kan worden voldaan feitelijk verplaatst naar het moment dat daadwerkelijk tot uitzetting wordt overgegaan. In zoverre heeft verweerder het bestreden besluit onvoldoende zorgvuldig voorbereid. De enkele stelling van verweerder dat al ervaring is opgedaan met een succesvolle medische overdracht in zaken als de onderhavige, acht de rechtbank onvoldoende voor het oordeel dat verweerder aan zijn vergewisplicht heeft voldaan.

2.6 Het beroep is reeds hierom gegrond. Hetgeen overigens is aangevoerd, behoeft geen bespreking. Het bestreden besluit dient te worden vernietigd. Verweerder zal worden opgedragen om een nieuw besluit te nemen op het bezwaar van eiser.

Reg.nr.: Awb 09/48141

4

2.7 Er zijn termen aanwezig om te bepalen dat het door eiser betaalde griffierecht wordt vergoed, alsmede om verweerder te veroordelen in de proceskosten van eiser. Met toepassing van het Besluit proceskosten bestuursrecht worden deze kosten vastgesteld op € 874,00 (1 punt voor het indienen van het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting met een wegingsfactor 1).

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- draagt verweerder op een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak;
- bepaalt dat verweerder aan eiser het betaalde griffierecht van € 150,00 vergoedt;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiser ter hoogte van € 874,00, te betalen aan eiser.

Deze uitspraak is gedaan door mr. drs. J.H. van Breda. De beslissing is in tegenwoordigheid van de griffier in het openbaar uitgesproken op 29 december 2010.

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag.

Afschrift verzonden op: **29 DEC 2010** of fotocopie conform het oorspronkelijke
De Griffier van de Arrondissements - Rechtbank
te ZUTPHRN

RAAD VAN STATE INGEKOMEN	
25 JAN 2011	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD DD:	PAR:

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Minister van Justitie
te 's-Gravenhage
appellant
gemachtigde: mr. N.A.P. Trommelen
ambtenaar ten departemente

Tegen:
uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Zutphen, van 29 december 2010, verzonden op 29 december 2010
met kenmerk Awb 09/48141

Inzake:

met IND-kenmerk 0608.09.0144
aan te duiden als verweerder
gemachtigde: mr. A. Westerhuis, advocaat te Drachten (Janssenlaan 10-3, 9207 JD)

9207 JD

Procesvertegenwoordiging

Zwolle

Zulderveelzand 43-51

8017 JY Zwolle

Postbus 40052

8004 OB Zwolle

mr. R.R. de Groot

038 888 62 52

1 Inleiding

De Minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de Minister) komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Zutphen, van 29 december 2010, verzonden op 29 december 2010, met kenmerk Awb 09/48141 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 7 december 2009 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

- 2.1 Op 21 juli 2009 heeft verweerder een aanvraag tot het toepassen van artikel 64 van de Vreemdelingenwet (hierna: Vw) ingediend.
- 2.2 Bij besluit van 23 oktober 2009 heeft de ambtsvoorganger van de Minister, de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de Staatssecretaris) deze aanvraag afgewezen.
- 2.3 Op 13 november 2009 heeft verweerder tegen deze afwijzing een bezwaarschrift ingediend.
- 2.4 Bij besluit van 7 december 2009 heeft de Staatssecretaris het bezwaarschrift ongegrond verklaard.
- 2.5 Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3 3 Grieven

Grief 1

- 3.1. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.5 op pagina 3 van de bestreden uitspraak:

“...
Anders dan in de zaak die heeft geleid tot de uitspraak van de Afdeling van 1 december 2010 (zaak nr. 20100268011, gepubliceerd op www.raadvanstate.nl), vermeldt het bestreden besluit niet een concreet bij naam genoemde behandelaar.
...”

Grief 2

- 3.2. Ten onrechte overveegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.5 op pagina 3 van de bestreden uitspraak:

“...
Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich er onvoldoende van vergewist of bij de daadwerkelijke uitzetting van eiser naar Pakistan kan worden voldaan aan de voorwaarde in het BMA-advies dat eiser bij aankomst op het vliegveld wordt overgedragen aan een psychiater ter plaatse die de behandeling kan overnemen. Het bestreden besluit bevat

daarvoor geen enkel aanknopingspunt. Anders dan in de zaak die heeft geleid tot de uitspraak van de Afdeling van 1 december 2010 (zaak nr. 201002688/1, gepubliceerd op www.raadvanstate.nl), vermeldt het bestreden besluit niet een concreet bij naam genoemde behandelaar. Verweerder heeft zich derhalve niet voldoende over de overdracht en directe voortzetting van de behandeling van eiser laten informeren en heeft de vraag of aan de gestelde voorwaarde kan worden voldaan feitelijk verplaatst naar het moment dat daadwerkelijk tot uitzetting wordt overgegaan. In zoverre heeft verweerder het bestreden besluit onvoldoende zorgvuldig voorbereid. De enkele stelling van verweerder dat al ervaring is opgedaan met een succesvolle medische overdracht in zaken als de onderhavige, acht de rechtbank onvoldoende voor het oordeel dat verweerder aan zijn vergewisplicht heeft voldaan."

- 3.3. Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 2.6 op pagina 3 en 2.7 op pagina 4. Gegrond bevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4 Toelichting op de grieven

Ad grief 1

- 4.1 De rechtbank heeft het beroep ter zitting van 25 november 2010 behandeld. In de bestreden uitspraak heeft de rechtbank, dragend, aan haar oordeel de uitspraak van uw Afdeling van 1 december 2010, nummer 201002688/1 ten grondslag gelegd. Deze uitspraak is echter gedaan na de behandeling van het beroep ter zitting. De rechtbank heeft verzuimd de Minister in de gelegenheid te stellen om te reageren op deze uitspraak. Naar het oordeel van de Minister ligt het op de weg van de rechtbank om in een geval zoals dat zich hier voordoet, de behandeling van het beroep te heropenen en de Minister de mogelijkheid te bieden om, mondeling dan wel schriftelijk, een reactie te geven. Nu de rechtbank dit ten onrechte heeft nagelaten is sprake van strijd met een goede procesorde.
- 4.2 Het vorenstaande heeft de rechtbank miskend. De bestreden uitspraak kan derhalve niet worden gehandhaafd en dient te worden vernietigd.

Ad grief 2

- 4.3 Ingevolge artikel 64 Vw blijft uitzetting achterwege, zolang het gelet op de gezondheidstoestand van de vreemdeling of die van een van zijn gezinsleden niet verantwoord is om te reizen.
- 4.4 Volgens paragraaf B8/10 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc) blijft uitzetting op grond van artikel 64 Vw achterwege indien:
- de medisch adviseur aangeeft dat het vanwege de gezondheidssituatie van de vreemdeling of van één van zijn gezinsleden niet verantwoord is om te reizen; of
  - de stopzetting van de medische behandeling een medische noodsituatie zal doen ontstaan; en
  - de medische behandeling van de betreffende medische klachten niet kan plaatsvinden in het land van herkomst of een ander land waarheen betrokkene zich kan verwijderen; en

- de medische behandeling ter voorkoming van het ontstaan van deze nood situatie naar verwachting één jaat of korter zal duren.
- 4.5 Ingevolge paragraaf B8/3.1. van de Vc wordt onder medische nood situatie die situatie verstaan, waarbij de vreemdeling lijdt aan een stoornis, waarvan op basis van de huidige medisch-wetenschappelijke inzichten vaststaat dat het achterwege blijven van behandeling op korte termijn zal leiden tot overlijden, invaliditeit of een andere vorm van ernstige geestelijke of lichamelijke schade. Onder "op korte termijn" wordt verstaan binnen een termijn van drie maanden.
- 4.6 Voorts vermeldt paragraaf B8/3.1 van de Vc dat omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het herkomstland betreffen, niet bij de beoordeling worden betrokken.
- 4.7 In het BMA-advies van 13 oktober 2009 dat ten grondslag ligt aan de thans door de rechtbank vernietigde besluit, heeft de arts van het BMA op de vraag of verweerder kan reizen onder 4a van zijn nota geantwoord dat hij om medische redenen niet kan reizen, tenzij hij bij aankomst op het vliegveld wordt overgedragen aan een psychiater ter plaatse die de behandeling kan overnemen en hij tijdens de reis begeleid wordt door een sociaal psychiatrisch verpleegkundige.
- 4.8 De rechtbank heeft bij de beoordeling van het bij haar bestreden besluit twee uitspraken van uw Afdeling betrokken.
- 4.6. In de rechtsoverweging op pagina 3, derde en vierde alinea, haalt de rechtbank de uitspraak van uw Afdeling van 4 september 2008 (nr. 20070887/1, www.raadvanstate.nl) aan. In de zaak waar deze uitspraak op ziet, had de Staatssecretaris zich in verband met de reisvoorwaarden uitsluitend gebaseerd op een BMA-advies dat in de bewoordingen van uw Afdeling " *uitdrukkelijk slechts ziet op de beschikbaarheid van behandeling in medisch-technische zin en niet op individuele toegankelijkheid daarvan*". De rechtbank wijst hierbij op het onderscheid dat uw Afdeling maakt ten aanzien van de voorwaarde dat na aankomst van de vreemdeling in zijn land van herkomst de overdracht en directe voortzetting van diens behandeling gegarandeerd dienen te zijn en de situatie waarin dit niet het geval is.
- 4.7. In de rechtsoverweging op pagina 3, vijfde alinea en pagina 4, eerste alinea, wijst de rechtbank voorts ter bevestiging van haar oordeel naar de uitspraak van uw Afdeling van 21 november 2008 (nr. 200805776/1, www.raadvanstate.nl). Ook in de zaak waarop deze uitspraak ziet oordeelt uw Afdeling dat de Staatssecretaris zich ervan had dienen te vergewissen dat het mogelijk is de reisvoorwaarden te vervullen waaronder of de vreemdeling bij daadwerkelijke verwijdering in staat is om te reizen.
- 4.8. Hoewel in de zaak waarop een nader te noemen uitspraak van uw Afdeling van 7 september 2009 ziet geen fysieke overdracht aan de orde was, sluiten de algemene overwegingen in deze uitspraak aan bij de hiervoor aangehaalde overwegingen uit de beide andere uitspraken.

In deze uitspraak oordeelt uw Afdeling in algemene zin dat van belang is of redelijkerwijs te verwachten valt dat aan de in het BMA-advies gestelde voorwaarden zal kunnen worden voldaan op het tijdstip van vertrek uit Nederland.

Zie:

- AbRS, 7 september 2009, nr. 200809022/1, www.raadvanstate.nl.

De vraag is, zo leidt de Minister uit het slot van deze uitspraak af, of grond bestaat voor het oordeel dat het op voorhand onmogelijk moet worden geacht bij een uitzetting aan de in een advies van het BMA gestelde voorwaarden te voldoen.

- 4.9. In de uitspraak van uw Afdeling van 1 december 2010 (nr. 201002688/1/V3, www.raadvanstate.nl) heeft uw Afdeling voornoemde vraag beantwoord en oordeelt uw Afdeling dat de vergewisplicht van de Minister niet zo ver strekt dat reeds ten tijde van het nemen van het besluit de fysieke overdracht, voor zover dit feitelijk al mogelijk zou zijn geweest, geregeld en gegarandeerd dient te zijn.

Anders dan de rechtbank in de bestreden uitspraak overweegt brengt de vergewisplicht volgens de Minister evenmin met zich mee, dat in *alle* gevallen een concreet bij naam genoemde behandelaar moet worden benoemd ten einde aan het in de uitspraak van 4 september 2008 genoemde criterium te kunnen voldoen. Met het noemen van een behandelaar is voldaan aan de gestelde voorwaarde, echter kan de omstandigheid dat er geen sprake is van een concreet genoemde behandelaar niet (a-contrario) leiden tot de conclusie dat niet aan de voorwaarde kan zijn voldaan. Naar het oordeel van de Minister biedt de uitspraak van 1 december 2010 ruimte om ook op andere manieren aan de vergewisplicht te voldoen. De op dit punt door de rechtbank gegeven uitleg van deze uitspraak volgt de Minister dan ook niet.

- 4.10. Uit de antwoorden onder 5a en 5b in het BMA-advies van 13 oktober 2009 blijkt dat voor verveerder in Pakistan (in medisch-technische zin) behandel mogelijkheden aanwezig en voldoende zijn. Rustgevende medicatie en eventueel noodzakelijke antidepressiva zijn in Pakistan in voldoende mate beschikbaar.
- 4.11. De Dienst Terugkeer en Vertrek (hierna: DT&V) heeft ten aanzien van de voorwaarde van fysieke overdracht al in verschillende landen ervaring opgedaan, bijvoorbeeld bij uitzetting naar Marokko, Algerije, Georgië en Kameroen. De Minister is van oordeel dat in de beschikking op bezwaar van 7 december 2009 in voldoende mate is uiteengezet dat redelijkerwijs te verwachten valt dat aan de in het advies van 13 oktober 2009 genoemde voorwaarden op het tijdstip van vertrek uit Nederland kan worden voldaan.
- 4.12. Anders dan de rechtbank in de bestreden uitspraak heeft overwogen stelt de Minister zich op het standpunt dat het bestreden besluit wel aanknopingspunten bevat over de overdracht aan een psychiater in Pakistan. In de bestreden beschikking op bezwaar, op pagina 2, vierde alinea is verwoord dat eerst indien aan alle in het medisch advies gestelde voorwaarden is voldaan, de vreemdeling wordt overgebracht naar het uitzetcentrum en een vlucht wordt aangevraagd. Voorts heeft de Minister uitdrukkelijk in de bestreden beschikking naar voren gebracht dat indien de medische overdracht niet geregeld kan worden, verweerder niet zal worden uitgezet.
- 4.13. Onder verwijzing naar het tevens heden ingestelde hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Zutphen,

van 29 december 2010, verzonden op 29 december 2010, met kenmerk Awb 09/48143, in een gelijklopende zaak betreffende de partner van verweerder, betekent de uitvoering van het BMA-advies voor de DT&V dat ook in het onderhavige geval voor de uitzetting contact zal worden gelegd met de behandelaar in Pakistan. Met de behandelaar in Pakistan worden afspraken gemaakt over de datum en wijze waarop de medische behandeling wordt overgedragen. Niet valt in te zien valt waarom een dergelijke overdracht aan Pakistan op voorhand als onmogelijk zou moeten worden bestempeld.

4.14. Aldus heeft de Minister er in de beschikking blijkt van gegeven dat hij zich heeft laten informeren over de mogelijkheid van fysieke overdracht aan een arts en aansluitende voortzetting van de behandeling, zoals verwoord in de uitspraak van uw Afdeling van 4 september 2008. Gelet op de informatie van de DT&V (en de inhoud van het advies van het BMA) meent de Minister dat in de beschikking op bezwaar in voldoende mate is uiteengezet dat redelijkerwijs te verwachten valt dat aan de in het advies van 13 oktober 2009 genoemde voorwaarde op het tijdstip van vertrek uit Nederland kan worden voldaan. Het is niet op voorhand onmogelijk dat aan die voorwaarde, in het bijzonder die van een fysieke overdracht kan worden voldaan.

4.15. Door te overwegen als de rechtbank heeft gedaan in de bij deze grieven aangevallen overwegingen, heeft de rechtbank het vorenstaande miskend. Aldus heeft de rechtbank het beroep ten onrechte gegrond verklaard.

5 Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 7 december 2009 ingestelde beroep.

Zwolle, 25 januari 2011

Gemachtigde,

mr. N.A.P. Trommelen, senior procesvertegenwoordiger

*Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Zwolle
Postbus 40052
8004 DB Zwolle
telefoon 038 888 6459
038 - 888 6557/6558*